

Zvezek 9.

Letnik II.

September 1898.

Srce najbolj ljubeznivega brata in očeta.

(Konec).

Pri obhajilni mizi.

Človek pride na svet tako reven, da nobena stvar ne tako. Ptičku v gnezdu samo od sebe zraste perjiče, pa ima lepo, pisano suknjico za celo življenje, gladko umerjeno po životku, in tako starima ni treba prav nič skrbeti, kako bodeta kupila ali napredla obleko mlademu zarodu; hrane mu sicer morata donášati nekaj časa, pa ne dolgo: lepega dne, ko starih ni doma, zleté mladi ptički iz gnezda in odslej so sami svoji; ničesar se jim ni treba učiti, vse vže znajo, kar potrebujejo za življenje: letati in peti in hrane si iskati. Drugače je pri človeku. Koliko časa mora mati pestovati dete, predno začne samo malo po malo hoditi. In ko je vže shodilo, mu morata oče in mati še leta in leta skrbeti za hrano in obleko. Poleg tega se mora otrok tudi čemu učiti, da bode kdaj pošten človek. Vse to stane očeta mnogo truda in dela, mnogo pota, pa tudi solzá; vender vse rad stori; srce mu ne dá drugače, kakor da za otroke skrbi, kar najbolj more. Otroci to čutijo in pravijo, da imajo dobrega očeta.

To lahko tudi ti rečeš, dragi moj, o svojem Zveličarju: „Jezus je meni dober, da, najboljši oče!“ Za vse skrbi, kar ti je treba, da bi bil priden otrok božji in polagoma božji mož. Govorim najprej o tem, kako skrbi za tvoje duhovno zdravje, obleko in hrano. Koliko se trudi, da zdravi tvojo dušo, kadar je bolna, to sem ti vže pravil. Zakrament sv. pokore je tisto čudežno zdravilo, ki ti more pomagati v vsaki dušni bolezni. Pri tem zakramentu ti

Jezus dá tudi novo svatovsko obleko. Ko te je mašnik odvezal, je krstna obleka, ki si jo bil umazal z blatom greha, lepo čisto oprana v krvi božjega jagnjeta; tvoja duša je lepa, da jo Jezus in angeli z veseljem gledajo. Pazi, da je zopet lahkomišelnost ne umažeš in raztrgaš.

Nekoč je zveličana Mehtilda slišala v evangelju one besede: „Priatelj, kako si sem prišel, pa nimaš svatovske obleke?“ In je vprašala Gospoda: „Ljubi Jezus, kakšna pa je svatovska obleka, brez katere nihče ne sme na tvojo svatovščino?“ Tedaj ji je pokazal Jezus neznano lepo oblačilo od škrлата, pretkano z zlatom in belimi cveticami, in rekel: „To je svatovsko oblačilo, narejeno od škrлата svete ponižnosti, okrašeno z zlatom ljubezni in prepleteno z belim cvetjem čistega srca. Kdor hoče nositi to obleko, mora imeti čisto srce, in vse kar vidi in sliši obračati v dobro, ne pa v zlò. Radi Boga mora ponižno pokoren biti svojim predstojnikom. Iz srca mora ljubiti Boga, stvari proti Bogu prezirati, in nobene reči ne tako ljubiti, da ne bi je rad pustil in bežal pred njo, ko bi ga odvrčevala od Boga.“ —

Pa tudi kruha ti daje Zveličar. Gotovo znaš tisto zgodbo iz sv. pisma, kako je Jezus nekoč nasitil množico v puščavi. Šli so za Jezusom v samotni, pust kraj; pozno je vže bilo, in množica je bila lačna. Jezusu se je smililo dobro ljudstvo. Kaj stori? Mladenič je bil tam, ki je imel pet hlebov ječmenovega kruha in dve ribi. Ta kruh in ti dve ribici vzame Jezus, jih blagoslovi, razlomi in dá učencem, da jih razdelé mej množico. Vsi so jedli do sitega, in nazadnje je še ostalo dvanajst košev. Govóri, ali nima Jezus res očetnega srca? Da, po resnici, prav kakor oče daje kruha lačnim otrokom.

Če te-le vrstice bere kdo, ki ga tare lakota, utegne misliti sam pri sebi: Ko bi Jezus še sedaj živel na svetu in tudi meni preskrbel kruha, kadar sem lačen: no, potem bi vže verjel, da ima tudi zame očetovsko srce. — Priatelj, ki tako predrzno govoriš, poslušaj me, kaj ti pravim: če misliš svoje telo in telesno hrano, te spomnim tistih besedi: „iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, in drugo vam bode dano po vrhu.“ Če pa govoriš o svoji duši, veš, da ima Jezus vsak dan zate pogrnjeno mizo. Pri obhajilni mizi te Jezus željno pričakuje, da te pogosti z najboljšim kruhom in najbolj dragocenim vinom. V jaslicah in na križu se je Jezus daroval samo enkrat in vsemu človeštvu skupaj; tukaj se daje v hrano vsakemu posebej in sicer tolikrat, kolikorkrat ga poželimo.

O nekem kralju pripovedujejo: ko je bila lakota v deželi, je prodal vso svojo zlatino in srebrnino, da je kupil kruha in ga dal svojim podložnim. — Jaz pa poznam nekoga, ki je iz tujine šel proti domu. Pot pa je bila dolga in težavna; reveža je morila huda žeja in videlo se je, da mora omagati, predno bode dospel domov. Pride pa mu nasproti njegov kralj, in ko vidi ubogega človeka v omedlevici, si dá prerezati žilo, da s svojo krvjo napoji onemoglega popotnika in mu reši življenje. Ta popotnik si ti, krščanski čitatelj, in kralj je Jezus Kristus! Pri zadnji večerji je vzel kruh v svoje svete in častitljive roke, posvetil ga in dal svojim učencem rekoč: „Vzemite in jejte, to je moje telo, katero bo za vas dano.“ Potem je vzel kelih z vinom.

blagoslovil ga in dal svojim učencem rekoč: „Vzemite in pijte vsi iz njega; to je moja kri.“ — Kar je Jezus storil pri zadnji večerji, to ponavlja pri vsaki sv. maši. Pri sv. obhajilu tebe utrujenega popotnika hrani s svojim presvetim telesom in napaja s svojo krvjo. In ko bodeš kdaj umiral in ne bodeš več mogel sam priti do Jezusa, bode Jezus, tvoj kralj, prišel k tebi in te še enkrat s svojim telesom in s svojo krvjo pokrepčal in poživil za težko pot v večnost.

Kadar sem kot mašnik obhajal verno ljudstvo, sem časih mislil: kako ljuba in draga mora biti Srcu Jezusovemu pobožna duša in kako globoka, iskrena in goreča mora biti njegova ljubezen do nas ljudi. Oče daje otrokom, starejši brat daje mlajšim bratom in sestram samega sebe v hrano. — Misli na to, kadar vidiš v cerkvi obhajilno mizo.

Ali greš pogosto k tej božji mizi, vsaj tolikrat, kakor je potrebno, da živiš krščansko življenje? Morda pa si podoben tistim možem v sv. evangeliju, ki jih je kralj povabil na večerjo, pa niso hoteli priti, prvi radi svoje žene, drugi radi hiše, ki jo je bil kupil, tretji radi volov. Ali pa ti je morda pri srcu, kakor možu, ki je bil oslepel. Prijatelj mu je prigovarjal, naj se obrne do lurške Matere božje. On pa je odgovoril: „ne dvomim, da bi me Mati božja čudežno ozdravila, ko bi je prosil; a jaz se bojim čudeža. Koliko odgovornost prevzamem, če se zgodi na meni čudež! Če pa ozdravim z naravnimi pomočki, plačam zdravniku, in vse je opravljeno. Kak račun pa bode Bog imel z menoj, če me čudežno ozdravi?“ — Tebi za voljo, dragi moj, Bog ni storil samo enega čudeža, ampak mnogo ob enem, samo da se dá tebi v hrano; zato pa tudi tvoja odgovornost res ni majhna. Še večja pa bode tvoja odgovornost in račun z Bogom še težji, če iz lenobe ali ljubezni do tvojih volov, tvoje hiše, tvoje žene, če iz ljubezni do greha izostajaš od mize Gospodove, in tako grdo preziraš, kar je Bog s tolikimi troški pripravil tvoji duši, da jo hrani. Zapomni si to!

Pri velikem oltarju.

Zadnja najina pot v cerkvi bodi k velikemu oltarju. — Tega ne moreš tajiti, da si svojemu Bogu in najvišemu Gospodu mnogo dolžan. Dolžan si čast božjemu veličastvu; dolžan si za stotere dobrote, ki si jih prejel iz božje radodarne roke, stotero hvalo; dolžan si za neštete grehe enako zadoščenje. Poleg tega potrebuješ mnovega za življenje, kot božji in kot človeški otrok, in vse to moreš dobiti in kupiti samo pri Bogu; za to pa treba denarja, ki pri Bogu kaj velja. — Ubogi človek, s čim hočeš plačati svoje dolgove in kupiti potrebnih reči za življenje?

K sreči pa imaš zelo bogatega brata, ki ima zate usmiljeno srce. To je tvoj Zveličar, Jezus Kristus. Tam na oltarju ti je odprl svojo blagajno. Pri sveti maši ti ponuja ves zaklad svojih zaslug; sezi po tem zakladu in daj Bogu, kar si dolžan, čast, hvalo, zadoščenje; vzemi nebeškega zlata in kupi z njim, česar potrebuješ za čas in večnost. Tvoj brat je tako dober, da celo po tvoji smrti plačuje zate dolgove, ko bi moral ti v ječi, to je v vicah,

zanje pokoriti se. Zakaj pri vsaki sv. maši se daruje za vse vernike, žive in mrtve.

Na oltarju je sveti tabernakelj. Tam biva in kraljuje po noči in po dnevu, tvoj Zveličar, in sicer zate, da lahko greš k njemu, kadar hočeš, in se z njim zaupljivo pogovoriš o vsem, kar ti teži srce. Zveličana Berta iz Alzacije je bila spretna za vsako delo, pa so ji zato v samostanu dajali vedno več posla kakor drugim sestram. Nekoč jo vpraša sestra-tovarišica: kako more ob tolikih opravkih biti še vesela in zadovoljna? Berta je odgovorila: „če me izberó za to ali ono samostansko službo, grem najprej k Jezusu v tabernakeljnu, ki je moj Gospod in učenik. Kar mi on reče, to storim z največo natančnostjo. On vodi mene in po njem vodim jaz one, ki so mi izročeni.“ Gotovo, kjer Jezus vlada, tam je vse v redu. Zveličana samostanska sestra je umela porabiti pričujočnost svojega nebeškega brata v tabernaklju.

Pri kraju sva; ogledala sva si tvojo farno cerkev in videla v nji mnogo lepega. Kadar pojdeš zopet v cerkev, spomni se, kar sva danes govorila. Krstni kamen, izpovednica, obhajilna miza, oltar, tabernakelj, vse ti oznanja neskončno ljubezen tvojega brata in očeta, Jezusa Kristusa. Cerkev je kakor velika knjiga, ki nam govori o presv. Srcu; prebiraj pogosto to knjigo!

Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.

(Piše Jožef Benkovič.)

XXI.

Matevž Lotrič.

(^o 17. septembra 1840.)

V onih letih, ko je vsvetela v selški dolini na Gorenjskem jedna najlepših cvetic, kar jih šteje naš narod, namreč bogoljubni mladenič Gregorij Kemperle, o katerem je letos „Venec“ že pisal, klila je v nje bližini druga cvetka Matevž Lotrič, ki pa je jednako zgodaj ovenela kakor prva.

Porodil se je Matevž v Železnikih 17. septembra l. 1840. v hiši revnih žebljarskih starišev. Oče mu je kmalu umrl. Uboga vdova je skrbela z vso vnemo za malega sina in jedno hčer. Ni jima mogla dati svetnega blaga in premoženja, a dala jima je to, kar je več vredno nego zlato in srebro, vcepila jima je v srce krepko, živo vero in iskreno ljubezen do Boga. Kakor se uboga mati ni mogla na nobenega drugega zaupno obračati nego na Boga, tako je učila tudi svoja ljuba otroka staviti vse svoje zaupanje v Očeta nebeškega. Kdor pa vanj zaupa, ne bo osramočen vekomaj. To se je uresničilo nad to skromno, ubogo družinico.

Oprt le na božjo pomoč in na usmiljenost dobrih ljudi podal se je Matevž v Ljubljano in tam obiskaval ljudsko šolo, pozneje pa gimnazijo in bogoslovno semenišče. Bog mu sicer ni dal talentov v žep, a dal mu je tem lepših talentov v glavo, in najdražji biser mu je položil v nedolžno srce.

Učil se je prav dobro in se povspenjal od razreda do razreda. V teh letih pač marsikoga okuži sprijeni svet, prevzame ga posvetni duh, napuh in druge strasti ga premagajo in potegnejo za seboj; a mladi nadarjeni Matevž se vendar-le ni dal zapeljati. In kako se je obvaroval pred grehom? Ogibal se je slabe tovarišije; sploh se je le malokdaj prikazal na cesti. Tem raje pa je zahajal v cerkev in se tam v molitvi pogovarjal z Jezusom, svojim najboljšim prijateljem, pri katerem se je naučil vse modrosti in najlepših čednosti. S psalmistom je pač zaupno in hvaležno govoril: „Kako ljuba so mi tvoja prebivališča, Gospod vojskinih trum! Moja duša hrepeni in koperni po lopah Gospodovih. Moje srce in moje meso se veseli v živem Bogu. Blagor jim, ki prebivajo v tvoji hiši, o Gospod; vekomaj in vekomaj te bodo hvalili. Blagor človeku, ki ima pomoč od tebe, v svojem srcu si napravlja stopnice po dolini solz h kraju, ki si ga je določil. Zakaj postavodajavec daje blagodar, hodijo od čednosti do čednosti. Boljši je jeden dan v tvojih lopah, kakor tisoč (drugih, katere preživi človek raztresen v hrupnem svetu). Raje sem najmanjši v hiši svojega Boga, kakor da bi stanoval v šotorih grešnikov. Gospod bo milost in slavo dal; dobrot ne bo kratil njim, ki živé nedolžno; blagor mu, ki vanj zaupa.“ (Ps. 83.) Z ljubeznivo pobožnostjo je združeval Matevž odkritosrčno ponižnost, hvaležnost in krotkost, s katerimi se je kmalu vsakemu prikupil. Vseh teh in drugih čednostij se je naučil pri njem, ki je skrit v tabernakeljnu, ki sam od sebe pravi: „Učite se od mene, ker jaz sem krotak in iz srca ponižen!“ In pri tem Učeniku se je učil Matevž vsak dan. Zato so njemu veljale besede: „Blagor človeku, ki me posluša in ki čuje pri mojih vratih vsak dan, in streže pri podbojih mojih duri. Kdor mene najde, najde življenje, in prejme zveličanje od Gospoda.“ (Sap. 8. 34. 35.)

Vredno je, da si bolj natančno ogledamo kreposti, ki so v njem odsevale, in katere si je pridobil kot zvest častivec presv. Rešnega Telesa. Podlaga vsemu mu je bila pokorščina. Držal se je slepo hišnega reda. Prosil je Boga vedno le za to milost, naj on razsvetli njegove predstojnike, da bi ž njim prav ravnali. Sestra pokorščini je prava pobožnost. Med sv. mašo je vedno klečal; zjutraj in zvečer je molil s tovariši skupaj, potem pa še sam za-se. Zelo rad je prebiral sv. pismo in knjige sv. Avguština ter sv. Janeza Krizostoma spis o duhovnem življenju. Iz vsega pa si je delal kratke posnetke za lastno porabo. Da je bil tudi izredno marljiv in delaven, ni mi skoro treba praviti. Napravil si je dnevni red, katerega se je vestno držal. Učil se je temeljito in ves prosti čas porabil za študije. S tem, da ni poznal lenobe, obvaroval se je greha, saj pravi modri mož: „Ohrani red in red bo tebe ohranil.“ Iz vsega tega je izvirala ljubka postrežljivost, usmiljenost in miroljubnost. Svoje znanje je pred svetom rad skrival in bil vesel, ako se ljudje zanj niso brigali ter ga prezirali. Za božjo čast je tako gorel, da bi rad vse, tudi sebe žrtvoval samo, da bi mogel s tem vse k Bogu pripeljati. Srce mu je tako plamtelo, da so se tudi tovariši od njega navzeli te gorečnosti. Ko je spomladi leta 1864. ameriški misijonar Frančišek Pirc kot 78 letni starček prišel nazaj na Kranjsko, da bi si pridobil kaj novih delavcev za svoj misijon, obiskal je tudi ljubljanske bogoslovce v semenišču. Častitljivi misijonar je

vabil mlade gospode tako ganljivo seboj, da so bili do solz ginjeni in v marsikakem je vsplamtelo srce v želji, da bi se žrtvoval težavnemu, a tako lepemu misijonskemu delu v daljni Ameriki. Trije izmed njih so res zapustili domovino in odšli z gospodom Pircem čez morje. Bili so to: Janez Žužek, Ignacij Tomazin iz tretjega letnika in prvoletnik Jakob Trobec, ki je lani na novem svetu postal celo škof. Tudi Matevž Lotrič je sklenil posvetiti se misijonu. Že je spisal pismo na svojo mater, v kateri ji je hotel razodeti svoj sklep, a vendar ljubezen do matere in sestre ga je premagala, da je pismo strgal in ostal v domovini.

Še isto leto je bil koncem tretjega šolskega leta posvečen v mašnika 1. avgusta l. 1864. kot semeniški duhovnik. Z največjim veseljem je opravil svojo novo mašo. Naslednje nedelje je pridigoval na raznih krajih. A ko sta potekla dva meseca po njegovem posvečenju in bi se moral še za jedno leto vrniti v semenišče, lotila se ga je huda vročinska bolezen, ki ga je spravila v nekaterih dnevih v prezgodnji grob. Umril je blaženo v soboto 15. oktobra l. 1864. Po njem so bridko žalovali vsi, ki so ga poznali, ker so bili prepričani, da je ljubljanska škofija zgubila jednega najboljših svojih duhovnikov.

Lotrič je že kot 20 letni mladenič začel tudi pesmi skladati. Vanje je izlival najraje svoje srčne občutke, katere je imel v premišljevanju in marsikakemu tovarišu, ki je že pred njim zapustil ta svet, je zložil lepo pesmico v spomin. Dobro znana je pesem: „Presrčno pozdravlja te zemeljski krog, — Marija! si milosti polna“ itd. Misijonarjem za spomin pa je zapel: „Bog nas kliče v daljne, daljne kraje; — Starši, dajte svojih src mu polovico“ itd. Iskren častivec Marijin, katero je že kot dijak vsak dan častil s sv. rožnim vencem, je zadnjo svojo sv. mašo opravil na oltarju njej posvečenem in svojo dušo izdihnil v soboto, ki je Marijin dan. Upati smemo, da se mu je uresničila želja, katero je izrazil v neki svoji pesmici:

Naj v tvojem naročju, Marija, živim,
V ljubezni otročji da enkrat zaspim!¹⁴

39. letno poročilo bratovščine vednega češčanja presv. Rešnega Telesa.

Hvaljeno in češčeno naj vedno bo, presv. Rešno Telo! — Zopet je leto minulo in s hvaležnim srcem moramo poznati, da tudi minulo leto evharistično gibanje v naši škofiji ni zaostalo za prejšnjimi leti, marveč da se je vsestransko vtrjevalo, širilo, bolj in bolj priljubilo. In če katero gibanje v sedanji materijalistični dōbi, ko se vse zanima le za časno življenje, je gotovo to evharistično gibanje tolažljivo in veselo — kajti, kaže nam lepo slovensko škofijo in mili narod slovenski v najlepšem sijaju, priča nam, da je naš narod veren, zvest svojemu Bogu, in da to kaže tudi v dejanju, kajti zbira se okoli svetega tabernakelja in moli Jezusa iz ljubezni do nas tu bivajočega, zbira se, ne samo ženski spol, marveč tudi mladeniči in možje, ne bojé se več klečati ponižno pred svojim Bogom in ga moliti. — In tako je prav!

„Svet, svet, svet si, Gospod Bog vojskinih trum“ tako prepevajo ne-
prestano angeljev zbori v večnem svetišču Božjemu Jagnjetu, ki je bilo
zaklano iz ljubezni do človeka. Ti nebeški duhovi ravno temu Jagnjetu
skazujejo ravno to čiščenje pričujočemu v Njegovem svetišču na zemlji v
tabernakeljnu. O, kako so ti tabernakeljni od ljudi v nekaterih cerkvah za-
puščeni. Ali ni Jezus tu v tabernakeljnu skrit vreden prav tistega čiščenja,
kakor v nebesih, kjer se kaže v svoji slavi? — Da, gotovo, še večje lju-
bezni je vreden, ker je iz ljubezni do nas tako ponižen, tako reven hotel
postati. Lepa je toraj misel, razumljiva sama po sebi, da tudi verni kristijani,
zarad katerih Jezus tukaj biva, skazujejo Njemu vedno čiščenje združeni s
svetimi angelji nebeškimi. Ta tako naravna misel je nagibala več kot pred
dvesto leti sveto Mehtildo, da je ustanovila v samostanu benediktink vedno
čiščenje, v katerem so molili Jezusa noč in dan brez prenehanja, — ta misel
je ustanovila današnje čase po pobožnem duhovniku Ejmardu nov možki red,
ki noč in dan moli Jezusa v cerkvah pred vedno izpostavljenem sv. Rešnim
Telesom, — ta misel pa spodbuja dandanes sploh mladeniče in dekleta, možke
in ženske, da se zbirajo in po cele dni, zlasti nedelje, molijo od jutra do
večera Jezusa glasno v presv. Zakramentu, — ta misel je vnela vrle može,
da se vrsté po cele noči in molijo Njega v tem Zakramentu in se združujejo
v ponočnih urah s svetimi angelji ter kličejo: Svet, svet, svet si ti, Gospod,
Bog vojskinih trum — nebo in zemlja sta polna tvojega veličastva. Hvala
Bogu, da se to tudi v naši škofiji godi!

Za vsako dobro delo je treba nekaj požrtvovalnosti in prav ta požrtvo-
valnost daje delu pravo vrednost. Vse krščanstvo sloni na požrtvovalnosti.
Krvava žrtev Edinorojenega Sina božjega je dovršila odrešenje; v nekrvavi
daritvi svete maše se daritev na križu čudovito ponavlja in nadaljuje, —
požrtvovalno mora biti toraj tudi naše življenje v službi božji.

Ta požrtvovalnost se kaže tudi v bratovščini vednega čiščenja. Res je,
da se je treba mnogokrat nekoliko premagati, da se opravi ura molitve, res
je požrtvovalno pritrpati si to uro pri spanju in počitku. Svet sicer tega ceniti
ne zna in ne more, toda pri Bogu je žrtev, ta ura pobožne zaupljive molitve
pred sv. Rešnim Telesom, neizmerne vrednosti in v družbi z angelji nebe-
škimi častiti svojega Boga in sodnika, je najčastnejše opravilo nas revnih,
v dolini solz zdihujočih Evinih otrok.

Predragi častivci presv. Zakramenta! naj ta gorečnost tudi v prihodnje
ne ugasne, naj tudi ne oslabi, zlasti sedanje čase ne, ko potrebujemo tako
nujno in tako velike pomoči od zgoraj v raznih zamotanih okoliščinah sedanje
dóbe. —

Da se to res ne bo zgodilo, priča je navdušenost duhovnikov, katera
se je tako lepo pokazala pri našem drugem evharističnem shodu dné 28. julija
tega leta; zagotovilo nam daje družba duhovnikov-molivcev, katerih število
je narastlo že do 220 članov. Ogenj, ki v njihovih srcih gori, bo vnel verne
Slovence za požrtvovalnost v čiščenju presv. Zakramenta.

S požrtvovalnostjo molitve pa je v naši bratovščini združena še požrtvo-
valnost darov, to je doneskov, katere udje vplačujejo za napravo cerkvene

obleke. In kako lepo se je tudi ta požrtvovalnost pokazala minulo leto. Razstava cerkvenih oblačil ob času evharističnega shoda je temu jasen dokaz. Toliko množino in tako lepih oblačil je bilo možno izdelati le po požrtvovalnosti udov bratovščine, ki so jako vestno prinašali svoje darove, in po požrtvovalnosti dušnih pastirjev, ki so doneske pobirali in oddajali vodstvu. Vsem bodi izrečena najprisrčnejša zahvala od vodstva. Jezus pa, v čegar čast se vse to godi, bodi jim dolžnik in plačnik.

S pospeševanjem tega dvojnega namena bratovščine vednega čiščenja — molitve in olepšanja cerkva — posnemamo najzvestejše služabnike in služabnice božje vseh časov. Kaj je bilo svetnikom v sveti cerkvi bolj pri srcu, kakor pobožnost do najsvetejšega Zakramenta? in kdaj je v srcih pravih služabnikov in služabnic božjih ugasnila gorečnost za lepote hiše božje? Že prve čase krščanstva skrbelo se je zato, da je bila vsa cerkvena oprava lepa, dragocena, iz najboljšega blaga. Že sv. Lorencu so paganski preganjavci zaklicali: „Vemo, da vaši duhovniki rabijo zlate posode, da hranijo posvečeno kri v srebrnih kupah in da vi pri ponočnih daritvah prižigate voščene sveče, katere nosijo zlati svečniki; dajte nam te zaklade, katere skrivate.“ Kako lepo pohvali sv. Jeronim Nepocijana, da je tako neutrudljivo skrbel za olepšanje cerkve in kapelic mučenikov in sveti Pavlin Nolanski zahteva, naj bo v cerkvi pri službi božji vse dragoceno in olepšano. Mnogo mnogo so že prvi kristijani donašali darov, da se je služba božja opravljala v dostojnem mašnem oblačilu.

Tako se je krščanska požrtvovalnost in darežljivost javila prve čase svete cerkve in je poganjala vedno lepše cvete v poznejših stoletjih; vse te cvetke pa so se povile v prelep polni venec v družbah vednega čiščenja presv. Rešnega Telesa in v družbah za olepšavanje cerkvá.

Duh požrtvovalnosti je to bratovščino ustanovil, in prav ta duh jo ohranjuje; in ta duh požrtvovalnosti bo pod varstvom milosti božje tudi ohranil našo bratovščino ter jo širil bolj in bolj.

Naj bo vse, kar so storili udje bratovščine vednega čiščenja, zapisano v bukve življenja za dan večne povračitve; do tistega dne pa naj jo spremlja blagoslov Njega, komur v čast se naj vse zgodi!

(Dalje prih.)

Pobožnost do presv. Rešnega Telesa v cesarski rodbini habsburški.

III.

Pobožna cesarica Marija avstrijska (1564—1576) je svoje otroke še majhne učila častiti presv. Rešno Telo. Nekoč sta dva njena sinova potovala po krajih, katerih prebivalci so brez malega bili luteranci. Srečala pa sta duhovnika, ki je šel z Bogom k bolniku; spremljalo ga je nekaj ubogih ljudi. Pomneč naukov svoje pobožne matere sta se cesarjeviča s svojimi plemiči in hlapci pridružila maloštevilnemu sprevodu; njiju zgled je dal

poguma tudi drugim katoličanom, in kmalu je cela množica pobožnih vernikov spremljala nebeškega Kralja. To očitno in neustrašno spoznavanje katoliške vere je razjarilo krivoverce, da so kakor besni prihruli za procesijo in mej kletvinami obsipali verne katoličane s kamenjem in palicami. Brezbožno početje pa je užalilo cesarska sinova in njiju plemenito srce je vsplamtelo v gorečnosti za čast Gospoda vojskinih trum. „Branimo Gospoda in maščujmo krivico, ki so mu jo storili“, sta zaklicala svojim tovarišem in prijela za orožje. V sveti jezi sta zgrabila sovražnike: nekateri so na mestu mrtvi obležali, mnogo je bilo ranjenih, drugi so pobegnili. Ko sta se cesarska bojovníka in njiju spremljevalci vrnili k duhovniku, so vsi poklekli pred svetim Rešnim Telesom, in dali nebeškemu Kralju zadoščenje za bogokletstvo in ga zahvalili za zmago. — Glas o pogumnem dejanju in živi veri cesarskih sinov je šel po vseh avstrijskih deželah. Pobožna cesarica pa je dejala: „Hvala bodi usmiljenemu Bogu za zmago, ki jo je dal mojima sinovoma; še bolj vesela pa bi bila, ko bi bila moja sinova mogla kri in življenje darovati za čast presv. Rešnega Telesa.“

IV.

O Ferdinandu II. (1619—1637) pripovedujejo, da je, kakor njegov praded Rudolf habsburški, nekoč na lovu zaslišal zvončkljanje drobnega zvončka. Ko je zvedel, da gredo z Bogom, je jezdil mašniku nasproti; komaj pa ga je od daleč zagledal, je skočil s konja in spoštljivo pokleknil ob poti. Duhovnik mu je dal blagoslov z Najsvetejšim, potem pa je pobožni Ferdinand spremljal nebeškega Kralja prav v kočo, kjer je ležal bolnik. — To je bilo, še predno je Ferdinand bil cesar. Ko so ga izvolili za cesarja, je bila njegova prva skrb, da ohrani v svojih deželah katoliško vero. Vže v svojem dvajsetem letu je na sloveči božji poti v Loretu zaobljubil, da hoče vedno biti branitelj katoliške cerkve; v 43. letu je v Marijinem Celju ponovil svojo obljubo in vse svoje delo izročil varstvu naše ljube Gospe. Nekako osem let pred svojo smrtjo je še enkrat očitno storil isto obljubo. Slovesno je izrekel in svojo besedo tudi s pismom potrdil, da raje pusti žezlo in krono in gre po svetu z ženo in otroki beračit, kakor pa da bi izdal katoliško cerkev. Prvi in najbolj važni pomoček za ohranjenje sv. vere pa mu je bilo slovesno češčenje sv. Rešnega Telesa. Ne samo v praznik sv. Rešnega Telesa, ampak vso osmino je vsak dan hodil za procesijo in svetil pri procesiji. Nekoč mu je otekla roka, s katero je držal svečo. Drugi dan je moral oteklo roko nositi v obramnici. Ko se je napravljval na procesijo, mu reče nekdo izmej gospóde, ki je bila krog njega: „Cesarost, danes ne boste mogli svetiti pri procesiji.“ Pobožni Ferdinand pa odgovori: „Imam še eno roko, s katero lahko služim svojega Gospoda.“ In nosil je tisti dan svečo v levi roki. — Vsak dan je bil najmanje pri dveh svetih mašah in k sv. obhajilu je šel vsaj vse nedelje in praznike. Zvečer pred sv. obhajilom se je vselej strogo postil; po sv. obhajilu pa je tako pobožno in pristrčno molil, da se je zdelo, njegova svete ljubezni vneta duša se hoče ločiti od telesa in pohiteti k svojemu Stvarniku. — Če je srečal duhovnika z Bogom, je precej stopil z voza in po-

kleknil na tla, če je tudi bilo blatno, potem pa šel za mašnikom prav do bolnikove hiše.

V hudih stiskah in vojskah, v onem splošnem prevratu in uporu, ki je tedaj buril v avstrijskih narodih, je pobožni cesar iskal pomoči pri najsvetejšem zakramentu. Ukazal je, da so sedaj v tej, potem zopet v drugi cerkvi očitno izpostavili sv. Rešno Telo in molili; in tedaj je sam prišel s cesarsko družino in plemenito gospôdo in pogosto cele ure ponižno klečal pred Najsvetejšim. — Tako je častil presveto Rešno Telo pobožni Ferdinand II., ki je izmej najblažih in največih vladarjev avstrijskih.

V.

Habsburžanka, francoska kraljica Ana, je ustanovila prvi samostan benediktinkam večne molitve. Govorili smo o tem vže lani; da pa bode podoba o pobožnosti habsburške rodovine bolj celotna, hočemo na kratko posneti, kar smo lani bolj na široko povedali.

Po smrti kralja Ludovika XIII. (l. 1643.) je namestu mladoletnega sina, Ludovika XIV., vladala njegova mati, kraljica Ana avstrijska. Na Francoskem so bili takrat hudi časi. V Parizu so divjali uporniki, državni boljari so se vojskovali drug zoper drugega, in krivoverci hugenotje so pustošili deželo. V tej največi sili se je pobožna kraljica zatekla k Jezusu v najsvetejšem zakramentu; ob enem pa je prosila svojega izpovednika, naj v njenem imenu stori obljubo, ki bi bila Bogu najbolj všeč. Izpovednik, pobožen in moder duhovnik, je več dni goreče molil in premišljeval, s čim bi mogel potolažiti božjo jezo, ki je tako hudo pokorila francosko deželo. Slednjič je sklenil, da se mora ustanoviti družba pobožnih devic, ki bodo po dnevu in po noči molile presv. Rešno Telo, dajale Jezusu zadoščenje in ga prosile odpuščanja.

Kraljica Ana je z veseljem storila, kar ji je izpovednik svetoval. Za to sveto delo je izbrala pobožno redovnico Mehtildo, s priimkom „presvetega zakramenta“, in njene duhovne sestre, ki so se poslej imenovalе benediktinke večne molitve. V praznik Marijinega oznanjenja l. 1654. se je začela večna molitev v novem samostanu. Kraljica Ana je sama prišla k tej svečanosti; z vrvjo okolo vratu in z gorečo svečo v roki je klečala pred Najsvetejšim in prosila Boga odpuščanja za svoje podložnike. Bog je uslišal ponižno prošnjo. Vihar, ki je vršal po francoskih pokrajinah, se je hipoma polegel. Pobožna kraljica je umrla l. 1666.

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec september 1898.

Za delavce.

Sv. Oče ljubijo vse vernike kot svoje otroke, a posebno ljubijo tiste, ki so usmiljenja najbolj vredni, — uboge delavce. Ko so l. 1887. v 18. dan oktobra francoski delavci prišli v Rim, so jim sv. Oče dejali prelepe besede:

„Odkar smo na stolici sv. Petra, Nas je skrb vaše blaginje; na vas smo mislili, ko smo narodom klicali v spomin temeljna načela družabnega reda. Ne bodemo nehali prizadevati se, da zboljšamo vaše stanje; storiti hočemo vse, kar nam boče naša sveta služba in Naše očetno srce velevalo.“ — Prav tako očetovske besede so govorili delavcem-romarjem 30. oktobra l. 1889. Dve leti kasneje, 15. majnika 1891, pa so izdali ono prekrasno okrožnico, encikliko, ki vsa govori samo o tem, kako pomagati delavcem.

Besede sv. Očeta so kakor rodovitno seme, iz katerega so vže pognale krepke kali srečne preosnove v človeški družbi. Marsikaj se je zadnja leta započelo, kar delavcem vsaj nekoliko blaži njih trdo usodo; da se ni storilo več, tega je kriva človeška zloba, brezsrčna samopašnost. Zato pa za mesec september sv. Oče kličejo apostole molitve, da molimo zlasti za delavce.

Res pomilovanja so vredni ubogi trpini-delavci. Ljudje so morali sicer ob vsakem času delati in trpeti; toda odkar je zavladalo po svetu krščanstvo, delavec še nikoli ni toliko trpel kakor v naših dneh. Vera gine v narodih, z vero umira v srcih krščanska ljubezen, široma po svetu pa gospoduje brezčutna samopašnost in z njo se vrača mej nas staro pogansko suženjstvo. Suženj pri poganskih Rimljanih ni bil človek, ampak blago, katero je gospodar kupil, imel je pri hiši, dokler je bilo za rabo, potem pa zopet prodal ali z njim storil, kar se mu je zdelo. Suženj ni imel pravic kakor drugi ljudje. Tudi mogočnim bogatinom naše dôbe, brezvestnim lastnikom fabrik in bogatih rudnikov, delavec ni drugega kakor neka moč, ki goni stroje in dviguje iz globokih rogov podzemeljske zaklade. Moč, ki biva v delavcu, najme ali kupi gospodar. Dokler ima delavec krepke roke, je dober; ko pa v njem ni več moči, bodisi da jo je prehud napor polagoma ujedel, bodisi da jo je nesreča kar nagloma strla, tedaj brezsrčni gospodar delavca odslovi, kakor vržemo v kot obrabljeno orodje.

Da je tudi delavec človek, ki ima dolžnosti do Boga in samega sebe, dolžnosti, katerim se ne more odreči, tega brezverci in poluverci naših dni ne vedó ali nočejo vedeti. Vsak delavec ima pravico, da živi, kakor gre človeku; živiti pa ga mora delo; torej plačilo po naravni postavi ne bi smelo biti nikoli nižje, kakor je potrebno za življenje, ki je človeku dostojno. Poglej pa ubogega delavca, kako živi! Celi dan je priprežen za stroj kakor živina. Utrujen do onemoglosti se vrača zvečer domov. Obraz mu je bled in upadel. Da bi se za delo prihodnjega dne res pokrepčal, bi bilo treba dosti tečne hrane in zdravega stanovanja. Tega pa navadno ni. Hrana je pičla in še ta slaba; stanovanje vlažno in zatohlo. — Pa če je človek sam in varčen, vsaj za sproti še nekako živi; gorjê mu, če ima družino!

Poleg telesne bede tare delavca pogosto tudi duševna beda. Gospodar vzame v nakup samo delavčevo moč; za drugo se ne meni. Ali more delavec ob nedeljah in praznikih k sv. maši in pridigi, ali ima priliko prejemati sv. zakramente ali ne, kaj to skrbi brezvestnega fabrikanta? Kaj njemu mar, če je delavec v nevarnosti, da v fabriki pri malovrednih, izpridenih tovariših izgubi poštenost, nedolžnost, morda celo vero? In žal, v delavcih je vedno manj vere, z vero pa seveda gine tudi čednost. Delavec brez

krščanske vere pa je najbolj nesrečna stvar na svetu. Telo mu je zmučeno, duša strta, brez tolažbe živi in trpi brez upa v boljšo prihodnjost.

Molimo ta mesec, da bi se človeška družba čim preje prenovila v krščanskem duhu; molimo zlasti za one delavce, ki so nesrečni telesno in duševno, ki so izgubili sveto vero, ali so v nevarnosti, da jo izgubé.

Posebni nameni za vsaki dan.

1. Za mladeniče, ki so se namenili v bogoslovnico. 2. Za duhovnike, ki se boré s socialisti. 3. Za nesrečne družine. 4. Za pobožno češčenje angelov varihov. 5. Za slovensko Leonovo družbo. 6. Za tiste, ki so v dvomu v svojem poklicu. 7. Za može, ki so pijanci in njih nesrečne žene in otroke. 8. Za Marijine družbe. 9. Za slovenska dekleta v Gradcu. 10. Za sirote, ki stradajo kruha. 11. Za večo češčenje Imena Marijinega. 12. Za tiste, ki trpé hude izkušnje. 13. Za samostanske šole. 14. Za dar srčnosti onim, ki nevoljno nosijo svoj križ. 15. Za katehete na gimnazijah in ljudskih šolah.	16. Za predstojnike dijaških zavodov. 17. Da bi se sv. rane Jezusove vtisnile v naša srca. 18. Za škofe po slovenskih deželah. 19. Za Poljake na Pruskem. 20. Da bi se bolj izpolnovala cerkvena postna zapoved. 21. Za trdovratne grešnike. 22. Za dar zatajevanja pobožnim dušam mej svetom. 23. Za dobre učiteljice. 24. Da bi Marija, rešiteljica jetnikov, rešila one, ki so vklenjeni z verigami grdih navad. 25. Za redovnike po slovenskih krajih. 26. Za milost poklica v redovniški stan. 27. Za Slovence v Ameriki. 28. Za papeža in cesarja. 29. Za krščanska delavska društva. 30. Za vse žive in mrtve ude molitvene apostolstva.

Molimo.

O presveto Srce Jezusovo, darujem Ti po brezmadežnem Srcu Marijinem molitve, dejanje in trpljenje današnjega dne v zadoščenje nešteti razžalitev svojih in ljudskih, po Tvojih svetih mislih in namenih, zlasti pa za delavce in za vse potrebe, katere nam bogoljubna bratovščina posebno priporoča ta mesec in dan!

O sladko Srce Jezusovo, daj, da te ljubim vedno bolj!

Sladko Srce Marijino, reši me!

Poročilo o bratovščinah.

Naznanilo ponočnim častivcem presvetega Rešnega Telesa v Ljubljani. Po noči mej 1. in 2. septembrom bodo moški častili presveto Rešno Telo v cerkvi sv. Jakoba. — Molila se bode 11. ura: Prošnja za duhovnike.

Kakor molijo moški vsaki četrtek zvečer od 9—10. ure v cerkvi sv. Florjana, takó so začeli tudi častiti Najsvetejše ob nedeljah zvečer od polu 9. do polu 10. ure trnovski možje v svoji farni cerkvi sv. Janeza Krstnika v Ljubljani. — Zares, nad vse posnemanja vredni vzgled dajó s tem vrli trnovski možje tudi drugim ljubljanskim faranom. — Vzdramate se toraj možje ter ustanovite v vseh ljubljanskih farah in cerkvah moške molitvene ure pred Najsvetejšim! — Pred vsem pa marljivo pristopajte k mesečni celonočni molitvi!

Drugi shod v čast presv. Rešnemu Telesu dné 28. julija se je krasno dovršil. Shoda se je udeležilo nad sto duhovnikov-častivcev. Iz sosesodne lavantinske škofije je prišel k shodu preč. gospod kanonik in stolni dekan Herk. — Zjutraj ob 8. uri je v polni Uršulinski cerkvi imel lep govor preč. g. častni kanonik in župnik šentjakobski Janez Rozman; po govoru je bila škofova velika sv. maša. — Po cerkvenem opravilu je otvoril presvetli knez in škof razstavo cerkvenih oblačil bratovščine vednega češčenja. Mnogobrojna, lepo izdelana mašna obleka priča, koliko truda so imele čč. uršulinke in blagorodne gospe in gospodične; ob enem pa množina dragocenih oblačil kaže, kako zelo je bratovščina vednega češčenja razširjena mej našim ljudstvom. Po številu udov presega ljubljanska škofija vse druge škofije v Avstriji. — Ob polu 11 so se začeli govori v dvorani knezo-škofijske palače. Zborovanje je pričel preč. gospod predsednik duhovnikov-častivcev, generalni vikar Janez Flis. Pozdravil je navzoče, ki so se v tako obilnem številu zbrali k drugemu shodu v čast presv. Rešnemu Telesu, ter razložil namen zborovanja. Nato je govoril P. Liensberger, kako najsvetejši zakrament posvečuje duhovnike in ljudstvo, — vodja dr. Lesar: Sv. Rešno Telo poroštvo edinosti mej duhovniki in verniki, kapelan Jerše: zakaj in kako naj se češčenje do presv. Rešnega Telesa razširja mej našim ljudstvom, spirituval Benkovič: kako se je v vseh časih naš narod po Mariji vodil k Jezusu (zgodovinsko). — Popoldne ob 3. uri je govoril P. Hijacint: Sv. Paskal Bajlonski, od Leona XIII. postavljeni zavetnik častivcev do presvetega Rešnega Telesa, uzor duhovniku v češčenju presv. Rešnega Telesa, in kapelan Pristov: kako naj duhovnik mladino vodi k češčenju presvetega R. Telesa. — Vsi govori so bili temeljiti, ognjevit in so zaslužili splošno odobravanje, katero je sledilo vsakemu posameznemu. — Na koncu je zopet presvetli knez in škof v ognjevitem sklepnem govoru navduševal navzočo duhovščino, naj izvede krasne misli, ki so se sprožile na shodu. Sklepajoč z željo, da bi kmalu bilo mogoče prirediti veličasten shod v čast presv. R. Telesu iz vseh slovenskih škofij, je povabil Presvetli vse navzoče k slovesnemu sklepu v uršulinski cerkvi, kjer so bile litanije in slovesni blagoslov. — Dal Bog obilo uspeha in blagoslova!

Kako so v Konjicah ustanovili l. 1898. bratovščine presvetega Srca Jezusovega in brezmadežnega Srca Marijinega. V staroslavni nadžupniji konjiški, kjer je knezoškofu lavantinskemu, premilost. gospodu dr. Mihaelu Napotniku, tekla zibeljka, cvetó od nekdanj razne bratovščine in molitvene družbe, posebno pa slovita „Križevska družba“ za razne stanove. V tej duhovniji je bilo tudi vže na tisoče udov vpisanih v bratovščino presvetega Srca Jezusovega in bratovščino prečistega Srca Marijinega, ni pa se moglo spričati, da sta bili bratovščini v tej nadfari vpeljani po cerkvenih predpisih.

Da ne bi bratje in sestre teh bratovščin pogrešali brezbrojnih sv. odpustkov, ki so od sv. cerkve dovoljeni tema bratovščinama, zato so sedanji gospod nadžupnik vže lani prosili prečastiti kn.-šk. ordinarijat v Mariboru,

da blagovoli kanonično ustanoviti tu pri oltarju sv. Jurija slavno bratovščino presv. Srca Jezusovega.

Prečastito škofijstvo pa ni samo te prošnje milostljivo uslišalo, nego je vse dosedanje vpisovanje udov blagovolilo pripoznati za veljavno ter je (po uljudnem posredovanji sl. uredništva: „Sendbote“ v Inomostu) začelo izposlovati pridruženje bratovščine presv. Srca Jezusovega z glavno bratovščino presvetega Srca („prima primaria“) v cerkvi M. B. od miru (St. Mariae della Pace) v Rimu. S tem rimskim pismom so se pa tudi vsem, doslej le v Konjicah vpisanim bratom in sestram te bratovščine, pripoznale vse pravice, kakor da bi se bili vsi ti v Rimu dali vpisati.

Ko se je bila ta zadeva tako urno izvršila, so č. gospod nadžupnik Voh vnovič prosili premil. knezoškofa Mihaela v Mariboru, da bi blagovolili še bratovščino „brezmadežnega Srca Marijinega“ kanonično ustanoviti v nadžupni cerkvi sv. Jurija v Konjicah. Tudi tej prošnji so prevzvišeni nadpastir milostljivo ustregli ter so po svojem prečastitem konzistoriju blagovolili preskrbeti novi ustanovljeni bratovščini brez. Srca Marijinega v Konjicah predpisano pridruženje nadbratovščini tega imena, ki ima svoj sedež v cerkvi Naše ljube Gospe od zmage („Notre Dame des Victoires“) v Parizu.

Tako sta bili obe slavni bratovščini kanonično ustanovljeni v Konjicah. Bilo je treba najti lepe priložnosti, da se to vernikom razgласi in se bratovščini slovesno vpeljata. Odbrala se je bila za to slovesnost „Alojzijeve nedelja“, ko obhajajo tretjeredniki Sv. Frančiška obletnico ustanovljenja svoje skupine v Konjicah. To je bila letos tretja nedelja po binškoštih, ki je itak že več let sčm posebno posvečena presv. Srcu Jezusovemu.

Ko smo se na ta naš praznik z veseljem pripravljali, izišel je na praznik presv. Rešnega Telesa prepomenljiv pastirski list lavantinskega knezoškofa Mihaela o vednem čiščenju najsvetejšega Srca. Ob enem so bili milost. škof izdali prirčno molitev, po kateri se naj vernike vse lavantinske škofije tretjo nedeljo po binškoštih, dné 19. junija pred izpostavljenim sv. Rešnim Telesom slovesno posveté božjemu Srcu Jezusovemu. To je bil za vpeljanje te bratovščine gotovo najprimernejši dan.

Da se ta svečanost izvrši slovesneje, so gospod nadžupnik izprosili od prečastitega ordinarijata v Mariboru milostnega dovoljenja, da se smeta lepi podobi najsvetejših Src, ki visita poleg velikega oltarja sv. Jurija s stene sneti, v nadžupnišče prestaviti in od tam v slovesnem obhodu nazaj prinesiti v nadžupno cerkev.

Izvršilo se je to pri najlepšem vremenu ob navzočnosti tisoč in tisoč ljudij po tem-le redu:

Obe tabli sta se z venci bogato vpletli, na primerna odra postavili in z lučmi razsvetili. Ob 2. uri popoldne so se zbrali mladeniči „križevske družbe“ z šopki okrašeni in belo oblečena dekleta „križevske družbe“ v nadžupnišču, kjer je čakalo že pet oč. gg. mašnikov oblečenih v cerkvena oblačila na slovesen obhod. Tri ovenčana dekleta vzdignejo podobo Marijinega Srca, trije mladeniči „križevske družbe“ pa podobo presvetega Srca Jezusovega, po dva in dva vzameta v roke ozaljšane tablice z bratovskimi listinami, ostali pa prižgane sveče in tako se začne slavnostni sprevod pomikati iz nadžupnišča proti cerkvi. Da se je pa temveč ljudij moglo udeležiti procesije, se je — mej slovesnim pritrkavanjem zvonov — po glavnem trgu vila dolí in gori, predno je vstopila v lepo razsvetljeno cerkev. Ljudje so gredoč ali na glas molili sv. rožnivenec, ali pa č. duhovščini odpevali k lavrentanskim litanijam. Bil ti je jako ganljiv prizor!

V cerkvi sta se postavili obe podobi pred velikim oltarjem na pripravljena odra. Mladeniči in dekleta pa so ju obstopili v polukrogu z gorečimi svečami v rokah.

Veleč. gospod Gregorij Jenič, defenitor in gvardijan oo. kapucinov iz Celja, ki so bili prišli obiskat konjiško skupino tretjerednikov, stopijo sedaj na leco ter z navdušenimi besedami kažejo, da je vže tudi sveti Frančišek pristrčno častil presv. Srce Jezusovo, četudi je poseben praznik na čast najsvetejšemu Srcu šele pred 200 leti na povelje Kristusovo vpeljala njegova zvesta služabnica vzv. Marjeta Alakok. Razložili so pomen tega praznika ter vse navzoče spodbudili, da pristopijo tej bratovščini in njene dolžnosti izpolnujejo.

Po pridigi so č. g. nadžupnik in dekan, obdani od štirih čč. gospodov, molili litanije na čast Jezusovemu Imenu. Pred drugim blagoslovom so se vsem čč. duhovnikom dale v roke goreče voščenke in vsi so na glas — z ljudstvom vred — molili od premilostljivega knezoškofa naročeno „Posvetitev božjemu Srcu Jezusovemu“. Morda ni ostalo pri tem suho nobeno oko.

Nato se je še zapela zahvalna pesem: Te Deum laudamus.

Ko se je potem podelil sv. blagoslov, se je končala ta cerkvena svečanost, ki ostane vsem njenim udeležencem vedno v blagem spominu.

Konjičan.

Odpustki meseca septembra 1898.

Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen in voljo, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. moramo biti v milosti božji, in 3. storiti dobra dela, katera cerkev ukazuje za odpustke. Za popolne odpustke cerkev navadno ukazuje: a) izpoved in sv. obhajilo; vendar pa izpoved na vsakih osem dni, v ljubljanski škofiji tudi na vsakih štirinajst dni, zadoščuje za vse odpustke mej tem časom; b) molitev v namen sv. Očeta; to molitev treba za mnoge odpustke opraviti v določeni cerkvi. — Pri nepopolnih odpustkih izpoved in sv. obhajilo navadno ni ukazano.

1. Četrtek I. v mesecu. Udom bratovščine presv. R. Tel. popoln odpustek v bratovski cerkvi, ali, če te ne morejo brez velike težave obiskati, v farni cerkvi.

2. Petek I. v mesecu. Popoln odpustek vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo v namen sv. Očeta.

4. Nedelja I. v mesecu. Udom rožnivenške bratovščine trije popolni odpustki v bratovski cerkvi. — Ker je danes **sv. Roza Viterbska**, morejo vsi verniki dobiti popoln odpustek v redovnih cerkvah sv. Frančiška, tretjeredniki tudi v farnih cerkvah, če ni blizo nobene redovne cerkve.

8. Četrtek. **Rojstvo Marije Device**. Popoln odpustek: a) udom bratovščine presv. R. Telesa v bratovski ali farni cerkvi, kakor I. četrtek; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; izpovednik more namestu obiska v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; c) udom bratovščine Naše Ljube Gospe, če v bratovski kapeli ali farni cerkvi molijo v namen sv. Očeta in za grešnike; d) udom rožnivenške bratovščine dva popolna odpustka: 1. če po opravljeni izpovedi in sv. obhajilu molijo v namen svetega Očeta v katerikoli cerkvi, 2. če obišejo bratovsko kapelo; e) udom družbe živega rožnega venca; f) udom škapulirske bratovščine karmel. M. b. v bratovski ali farni cerkvi; g) onim, ki nosijo višnjev škapulir; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom Marijine družbe; k) udom bratovščine za uboge duše v vicah.

11. *Nedelja. Ime Marijino.* V Avstriji dobé popoln odpustek *vsi verniki*, ki ta dan ali v sedmih naslednjih dneh prejmo zakrament svete pokore in sv. Rešnega Telesa in so pri maši in molijo v namen sv. Očeta. — Udom rožnivenške bratovščine popoln odpustek v bratovski cerkvi.

17. *Sobota. Rane sv. Frančiška.* *Tretjerednikom* vesoljna odveza. *Vsem vernikom* popoln odpustek v redovnih cerkvah sv. Frančiška.

24. *Sobota. Sv. Pacifik.* V redovnih cerkvah svetega Frančiška popoln odpustek kakor 4. dan t. m.

25. *Zadnja nedelja v mesecu.* Popoln odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožni venec.

Mesečne pobožnosti. 1. Tretjo nedeljo v septembru je praznik *žalostne Matere božje*. Kdor z molitvijo ali drugimi dobrimi deli celi ta mesec posvečuje žalostni M. božji, dobi vsaki dan 300 dni odpustka in enkrat popoln odpustek, če gre k izpovedi in sv. obhajilu. 2. *Devetdnevnica* pred praznikom *rojstva Marije Device* se začne v torek, 30. avgusta. 3. *Devetdnevnica* v čast *svetemu Mihaelu* se začne v soboto, 24. septembra. 4. *Devetdnevnica* v čast *Kraljici sv. rožnega venca* se začne v petek, 23. septembra. — Kdor opravlja katero izmed naštetih desetdnevnic, dobi vsak dan 300 dni odpustka in popoln odpustek tisti dan, ko prejme zakrament sv. pokore in sv. Rešnega Telesa. Molitve za desetdnevnice si lahko vsak sam izbere po svoji volji.

Zahvala za uslišano molitev.

J. M. na Pr. se zahvaljuje presvetemu Srcu Jezusovemu, Materi božji, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Frančišku za mnoge prejete milosti v dušnih in telesnih potrebah. — K. K. iz L. se zahvaljuje sv. Antonu za veliko dušno milost, ki jo je dosegla, ko je opravljala v čast sv. Antonu pobožnost devet torkov.

Drobtinice.

Mučenik presv. Rešnega Telesa. Ko je vladala Elizabeta — ona grozna sovražnica katoliške vere — lepo Angležko, je prepovedala prejemati sv. R. Telo. Zažugala je s kaznijo do 700 glđ. tistemu, ki bi upal iti k sv. obhajilu. Neki pobožen in goreč plemič je slišavši to dejal s solznimi očmi: „Tedad hočem, o moj Jezus, postati reven, da Te morem uživati.“ Prodal je svoje posestvo, živil katoliškega duhovnika, kateri ga je obhajal vsaki dan. Kolikorkrat je bil izdan, da je bil pri svetem obhajilu, je z veseljem plačal kazen 700 glđ. Slednjic je obubožal popolnoma kakor berač. Bog, ki je skušal gorečnost tega plemiča, je dal mu milost, da je pretil za Jezusa tudi svojo kri. Umril je kot mučenik presvetega Rešnega Telesa. — O, srečni plemič, sedaj uživaš Njega, katerega uživati tukaj te je stalo tako drago.

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim zgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast še ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice: vse pa prepuščamo nezmotljivi sodbi svete katoliške cerkve.

Urednik.